

Mészáros Nóra 11 éves lány az Ajkai Jézus Szíve Plébániáról az Ajkai Borsos Miklós Általános Iskola tanulója vagyok. Arról szeretnék beszámolni, hogy miként élem meg a karanténban a hitemet. Még többet tudok imádkozni, mert nem rohanás az életem, mint egyébként. Iskola után zeneiskolába vagy rockyzni járok. Ezek a programok meg vannak most is, de nem kell mennem sehova online küldenek mindent. Reggel jut időm imádságra míg bevallom iskola időben sokszor el szokott maradni. Jut időm Úrangyalát imádkozni délben, míg máskor épp tanórán ülök és oda kell figyelnem. Este nem kimerülten fekszem le és mire elalszom bőven van időm végiggondolni a napomat mi az amin változtatnom kell. Vasárnapi szentmisén a ministrálás hiányzik. A tévében ha nézem csengetni tudok a karácsonyi csengettyűvel, de bor-vizezni, tálcázni nem, csak fejben gondolok rá, hogy nehogy elfelejtsem a mozdulatokat. Hiányzik a felolvasás is szívesen olvasom az olvasmányt most az éppen szentmisét tartó pap teszi ezt. Most jobban oda tudok figyelni és végig énekelni a szentmise énekeit. Szépen felöltözöm, ahogy illik, de mégiscsak itthon vagyok. Az az ünnepélyesség ami a templomba kerülvesz az itthon nincs meg. A szent tárgyak hiányoznak. Szóval ha egyszer véget ér ez a helyzet és újra járhatok ministrálni nem fogok még néha sem nyafogni, hogy miért kell ezt. Tudom, hogy mindenhol kapcsolatba lehet lépni Istennel, de csak most ébredtem rá, hogy a templom közege még jobban segít. Az osztálytársaim, hittanos társaim is hiányoznak. Most látom csak milyen jó találkozni másokkal, milyen jó minden egyes alkalmat megragadni Istennel való találkozásra.